

Maade ikke alene vænnes til et lediggaaende Liv — thi jeg kalder Bagtjenesten en Lediggang —, men tillige udsættes for Farer, som ere mangehaande, tror jeg, vi maa kunne enes om at staa en stor tyk Streg over al Garnisonstjeneste. — Endnu er der eet væsentligt Punkt, og det er dette, at Krigsbestyrelsen har troet med Hensyn til Uddannelsen af de faste Befalingsmænd at burde tilraade os at vende tilbage til et Princip, som jeg troede var blevet skrinlagt ved Hærløvens Bedtægelse, nemlig det Princip, at Ingen skulde kunne blive en dygtig Soldat eller navnlig en dygtig Befalingsmand uden fra Barnsben at være opdragen dertil. Jeg tror, at dette hele Synspunkt blev faalebes belyst ved den tidligere Forhandling om Hærløven, at jeg ikke kunde vente, at det igjen skulde møde os. Den Betragtning af vort Forsvarsvesen, som ligger til Grund for vor nuværende Hærlø, og som jeg haaber fremdeles skal lægges til Grund for Hærløven, er jo den, at Forvarstjenesten ikke i og for sig er en Fagstjeneste. Det er ikke et Hærv, hvortil de Bedkommende skulle voxe op og uddannes i en særegen Korpsaand for at blive dygtige, men det er en Sag, som paahviler Enhver fra den Tid af, da hans Børnepligtialder indtræder. Fra det Tidspunkt gjælder det om, at der gives ham Udgang til at skaffe sig al den Uddannelse og Dygtighed, som er fornøden. Forslaget gaar nu ikke alene ud paa at bevare Olevsstolen for Underofficererne, hvilken Hærløven lod staa som midlertidig, men det gaar tillige ud paa at gjøre Officersstolen til noget Tilsvarende, at vende tilbage til det gamle Akademi, hvor de Bedkommende indtræde i 15 Aars Alderen og igjen udtræde i 18 Aars Alderen. Vi vilde da igjen faae Exempler paa Befalingsmænd i en saa ung Alder, som jeg ikke tror er egnet til at vække den fornødne Tillid hos de indtalde Børnepligtige. — Jeg har nu nævnt de væsentligste af de Punkter, som jeg tror vil møde den mest bestemte Modstand fra denne Side. Jeg skal slutte med at sige, at ogsaa jeg alvorligt ønsker, at vi med Hensyn til denne Sag maa kunne

Spørgsmaal, hoorpaa der hvert Aar anvendes en saa uhyre Kapital af Landets Finantser, som der gøres paa vort Forsvarsvesen, og hvor den nærmeste Fremtid endogjaa kan stille os og enhver Anden, der er meddelagtig i denne Gjærning, lige over for et saa stort Ansvar. Som Følge deraf føler jeg mig nærmest opfordret til at frasælbe, hvad jeg havde tænkt at udtale, forsaavidt det vilde bringe Diskussionen ind i nye Retninger og bringe nye Spaltninger tilveie, hvor der desto værre allerede er Spaltninger nok. Men den ærede sidste Læser har fremsat adskillige Paastande, som jeg anser ikke alene for høist urigtige men tillige for i høi Grad farlige, og deriblandt een, som jeg bestemte maa udtale mig mod, en Paastand af den Bestaffenhed, at, hvis den skulde komme til fuld Anvendelse i vor Hærlø, saa stemmer jeg imod enhver, som helst Hærlø, for hvilken denne Paastand ligger til Grund. Det er den Paastand, at vi skulde kunne fastholde det brede Grundlag for Hæren, hele den store Børnepligtmasse's Uddannelse og det til samme Tid, som vi yderligere og yderligere indskrænkede Udgifterne. Dette er fuldstændigt umuligt, dersom vi ville have en Hær. Jeg kan ikke smigre mig med den Tro, at min Anstuelse skulde have nogen Bægt her i denne Sal, men jeg tør dog tro, at Historiens navnlig den nyere Krigshistories Vidnesbyrd, som vi have været om ikke Dienvidner til saa dog Tidens Vidner til, saavidt vi i Uffand have kunnet følge Begivenhederne, dog ikke maa have været fuldstændig betydningsløs i denne Sal. Hvor som helst man vender Diet hen til de senere Aars Krige, i vort eget Fædreland, i Amerika, Sydskland, Frankrig og Spanien, overalt vil man se, at det, hoorpaa det er kommet an, om en Hær har kunnet løse sin Opgave, ingenlunde hovedsagelig har været afhængigt af dens Antal eller dens Baaben, nei, først og fremmest har det været afhængigt af dens Uddannelse og Disciplin. Det er en Kjendsgjærning, som man kan se stadfæstet i de frieste Stater, hvor Demokratiet's Grundsaetninger have en langt ældre Forbund og har